

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Màgics misteris de

MARCUS POCUS

El fantasma bromista

Estrella Polar

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Màgics misteris de

MARCUS POCUS

El fantasma bromista

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Marcus Pocus. Mágicos misterios. El fantasma bromista*

© del text: Pedro Mañas, 2025

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2025

© de la traducció: Xavier Rodríguez Cervelló, 2025

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: abril del 2025

ISBN: 979-13-87519-26-1

Dipòsit legal: B. 5.191-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible
i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

No et pensis pas que Sherlock Holmes anava a peu a investigar els seus misteris. I ara! El famós detectiu solia viatjar amb un elegant carro tirat per cavalls. Ell i el doctor Watson travessaven ben sotraguejats els carrers empedrats de Londres, cap a l'aventura.

La meva va començar més o menys igual. Només que qui feia anar el vehicle... era jo.

La bici avançava amb penes i treballs per la carretera amb l'Anna i el Bubu al damunt. No crec que Watson pesés tant com ells dos junts. I això sense comptar les nostres mascotes màgiques.

Vaja, que no anàvem gaire còmodes. Sobretot quan feia pujada.

Jo pedalava dret, esbufegant i aferrat amb força al manillar. Tot i que no tanta com la que feia l'Anna per abraçar-se'm a la cintura. Amb prou feines em deixava respirar. I això que ella anava asseguda còmodament.

—No tan còmoda! —va remugar la meva amiga—. El meu bruixicul ja no pot més!

Darrere seu hi havia el Bubu, el petit elf que vam conèixer fa temps a Suncity. I, esclafat entre tots dos, el pobre Cosmo.

Pobre però rondinaire. Al gat de l'Anna li agrada queixar-se tant com a la seva mestressa.

—Pots respirar més fluixet? —repetia—. Amb el soroll que fas no hi ha qui dormi!

No era veritat, perquè entre els rínxols del Bubu, el Mostatxet ja roncava. Així és com es diu el seu hámster. És tan mandrós que podria quedar-se clapat sobre un unicorn desbocat.

—Jo odio dormir —va grallar el meu corb des del parafang—. Però no tant com estar despert.

Si podíem entendre els animals era perquè ja no érem a la ciutat. Havíem tornat una altra vegada al món màgic. Tot i que no precisament per fer-hi vacances.

Bingo! Es tractava d'un nou encàrrec de Mr. Munchin.

L'avi del Bubu té una botiga de màgia a domicili a Suncity. Al fons del local hi amaga un gran armari que ens permet teletransportar-nos fàcilment.

El que va costar més va ser ficar-hi la bici.

Per sort, aquest cop no es tractava només de repartir un paquet. També estàvem a punt d'enfrontar-nos... a un nou misteri. Però en aquell moment encara no en teníem ni idea.

—Ai! —va gemegar l'Anna després d'un sotrac—. Aquesta carretera no s'acaba mai. Com és que no hem aparegut més a prop de la casa del client?

—Ui, impossible! —va contestar el Bubu—. El barri de Turons Daurats està molt ben protegit. Només s'hi pot accedir per l'entrada principal.

El meu amic es referia a l'enorme portalada per on havíem sortit de l'armari. Allà ens havien rebut dos guàrdies uniformats que custodiaven la carretera.

Es notava que també eren bruixots perquè, en comptes de porres, portaven varetes.

—Podeu passar —va dir un, després de comprovar que érem repartidors autoritzats—. Però no feu merder. Recordeu que sou a la urbanització més exclusiva del món màgic.

Més que una urbanització, Turons Daurats tenia pinta de bosc. El camí per on passàvem estava envoltat d'arbres

frondosos. Entre les capçades es veien unes muntanyes tan rodones i perfectes que semblaven dibuixades. Damunt seu s'aixecaven les luxoses mansions dels veïns.

—Luxoses i estranyes —va puntualitzar l'Anna.

El que era estrany és que no s'assemblaven les unes a les altres. Algunes eren com castells medievals. D'altres, i glús gegants. N'hi havia que tenien forma de torre de cristall.

Totes devien ser caríssimes.

—Doncs les odio —va comentar el Sr. Llamp—. I els seus propietaris ricatxos, també.

—Tranquil —vaig dir, somrient perquè feia baixada—. No caldrà ni que els coneguis. Farem el repartiment i tornarem de seguida a... aaaaah!

La bici acabava de derrapar inesperadament sobre l'asfalt. Agafant-me de sorpresa, vaig perdre el control del manillar. Per això vaig prémer els frens, el vehicle es va balancejar i...

I bingo, tots vam sortir volant! Però sense el conjur *Aixecaculs Còsmic* ni res.

Llàstima que només voléssim durant un segon: de seguida vam caure eixarrancats a la carretera.

—Ai, ai, el bigoti! —va fer, entre sanglots, el Mostatxet, despertant-se amb la patacada.

—Però què ha passat? —va preguntar el Bubu, confós—. Per què s'ha enfadat la teva *bicitecla*?

—Es diu bicicleta —vaig replicar, mentre em fregava els cops—. Però no en tinc ni idea!

—Doncs jo sí —va replicar el Cosmo.

Què havia causat l'accident?

Amb la seva aguda vista, el Cosmo acabava de descobrir unes petites tatxes a la carretera. Els claus havien punxat la roda de davant de la bici.

—Quin bruixicanalla hi deu haver tirat això? —va preguntar l'Anna.

—Deus voler dir quins bruixicanalles! —va cantussejar algú amagat entre els arbres.

Vaig endevinar qui era abans de veure'l.

Era el Crit, una de les dues persones més pocavergonyes que conec. I darrere seu va aparèixer l'altra, no falla! Vull dir sa germana Confit.

Els bessons portaven un paquet.

A més a més de pocavergonyes, tots dos són repartidors de la gran empresa Màgic Exprés.

Aquest cop ni tan sols em vaig molestar a demanar-los què hi feien, allà.

—M'heu punxat la roda de la bici! —vaig cridar, furiós.

—I vosaltres heu trepitjat les nostres tatxes saltadores —va somriure el Crit—. Estem en pau.

Vaig quedar tan parat i amb cara de babau que no vaig saber què dir. Sort que l'Anna sí.